

Protokoll

om ändring i avtalet av den 14 juli 1992

mellan

Förbundsrepubliken Tyskland

och

Konungariket Sverige

för att undvika dubbelbeskattning

beträffande skatter på inkomst och förmögenhet

och på arv och gåva samt för att lämna ömsesidig handräckning vid beskattning

(Tysk-svenskt skatteavtal)

Förbundsrepubliken Tyskland
och
Konungariket Sverige,

som önskar ändra avtalet av den 14 juli 1992 mellan Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Sverige för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och förmögenhet och på arv och gåva samt för att lämna ömsesidig handräckning vid beskattning (Tysk-svenskt skatteavtal) (i det följande benämnt ”avtalet”),

har kommit överens om följande:

Artikel 1

Avtalets titel utgår och ersätts av följande:

”Avtal
mellan
Förbundsrepubliken Tyskland
och
Konungariket Sverige
för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst
och på förmögenhet samt förhindrande av skatteflykt och skatteundandragande”

Artikel 2

Avtalets ingress utgår och ersätts av följande:

”Förbundsrepubliken Tyskland
och
Konungariket Sverige,

som önskar att ytterligare utveckla sina ekonomiska förbindelser och fördjupa sitt samarbete i skattefrågor,

som avser att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet utan att skapa förutsättningar för icke-beskattning eller minskad skatt genom skatteflykt eller skatteundandragande (däri inbegripet genom så kallad ”treaty shopping”, som syftar till att personer med hemvist i en stat som inte är part till detta avtal indirekt ska få förmåner enligt detta avtal),
har kommit överens om följande:”

Artikel 3

Artikel 1 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artikel 1

Personer på vilka avtalet tillämpas

1. Detta avtal tillämpas på personer som har hemvist i en avtalsslutande stat eller i båda avtalsslutande staterna.
2. Vid tillämpningen av detta avtal ska inkomst som förvärfvas av eller genom en sammanslutning eller ett arrangemang, som enligt skattelagstiftningen i någon av de avtalsslutande staterna helt eller delvis är föremål för delägarbeskattning, anses förvärvad av en person med hemvist i en avtalsslutande stat till den del som inkomsten enligt skattelagstiftningen i den staten behandlas som inkomst hos en person med hemvist i staten i fråga.”

Artikel 4

Artikel 2 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artikel 2

Skatter som omfattas av avtalet

1. Detta avtal ska tillämpas på skatter på inkomst och på förmögenhet som påförs för en avtalsslutande stats, dess politiska underavdelningars eller lokala myndigheters räkning, oberoende av det sätt på vilket skatterna tas ut.

2. Med skatter på inkomst och på förmögenhet förstås alla skatter som tas ut på inkomst eller förmögenhet i dess helhet eller på delar av inkomst eller förmögenhet, däri inbegripet skatter på vinst på grund av överlåtelse av lös eller fast egendom, samt skatter på värdestegring.

3. De skatter på vilka detta avtal tillämpas är:

a) i Förbundsrepubliken Tyskland:

- 1) inkomstskatten (die Einkommensteuer),
- 2) bolagsskatten (die Körperschaftsteuer),
- 3) näringskatten (die Gewerbesteuer), och
- 4) förmögenhetsskatten (die Vermögensteuer),

däri inbegripet de tillägg som tas ut därpå (i det följande benämnd ”tysk skatt”),

b) i Sverige:

- 1) den statliga inkomstkatten,
- 2) kupongskatten,
- 3) den särskilda inkomstkatten för utomlands bosatta,
- 4) den särskilda inkomstkatten för utomlands bosatta artister m.fl.,
- 5) den kommunala inkomstkatten, och
- 6) statlig förmögenhetsskatt

(i det följande benämnd "svensk skatt").

4. Avtalet tillämpas även på skatter av samma eller i huvudsak likartat slag, som efter undertecknandet av avtalet tas ut vid sidan av eller i stället för de skatter som anges i punkt 3. De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna ska meddela varandra de väsentliga ändringar som gjorts i deras skattelagstiftning."

Artikel 5

1. Artikel 3 punkt 1 a) i avtalet utgår och ersätts av följande:

"a) "Förbundsrepubliken Tyskland" åsyftar, när uttrycket används i geografisk betydelse, såväl Förbundsrepubliken Tysklands territorium som den del av havsbotten, dess underlag och överliggande vatten i anslutning till territorialhavet, över vilka Förbundsrepubliken Tyskland i överensstämmelse med folkrätten och sin interna lagstiftning utövar suveräna rättigheter eller jurisdiktion i syfte att utforska, utnyttja,

bevara eller kontrollera såväl levande som icke-levande naturtillgångar eller för att producera energi från förnybara energikällor,”

2. Artikel 3 punkt 1 b) i avtalet utgår och ersätts av följande:

”b) ”Sverige” åsyftar Konungariket Sverige och, när uttrycket används i geografisk betydelse, innefattar Sveriges territorium, Sveriges territorialhav och andra havsområden över vilka Sverige i överensstämmelse med folkrättens regler utövar suveräna rättigheter eller jurisdiktion,”

3. Artikel 3 punkt 1 i)–k) i avtalet utgår och ersätts av följande:

”i) ”medborgare” åsyftar

1) i fråga om Förbundsrepubliken Tyskland, alla tyskar i den betydelse detta uttryck har i Förbundsrepubliken Tysklands grundlag och alla juridiska personer, handelsbolag eller andra personsammanslutningar som bildats enligt den lagstiftning som gäller i Förbundsrepubliken Tyskland,

2) i fråga om Sverige, alla fysiska personer som är svenska medborgare och alla juridiska personer, handelsbolag eller andra personsammanslutningar som bildats enligt den lagstiftning som gäller i Sverige,

j) ”behörig myndighet” åsyftar

1) i Förbundsrepubliken Tyskland, den federala finansministern eller den myndighet till vilken denne har delegerat sina befogenheter,

2) i Sverige, finansministern, dennes befullmäktigade ombud eller den myndighet till vilken denne har delegerat sina befogenheter.”

4. Artikel 3 punkt 2 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”2. Då en avtalsslutande stat tillämpar avtalet vid någon tidpunkt anses, såvida inte sammanhanget föranleder annat, varje uttryck som inte definierats i avtalet ha den betydelse som uttrycket har vid denna tidpunkt enligt den statens lagstiftning i fråga om sådana skatter på vilka avtalet tillämpas, och den betydelse som uttrycket har enligt tillämplig skattelagstiftning i denna stat äger företräde framför den betydelse uttrycket ges i annan lagstiftning i denna stat.”

Artikel 6

Artikel 4 punkt 1 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”1. Vid tillämpningen av detta avtal avser uttrycket ”person med hemvist i en avtalsslutande stat” person som enligt lagstiftningen i denna stat är skattskyldig där på grund av domicil, bosättning, plats för företagsledning eller annan liknande omständighet och innefattar också denna stat, dess politiska underavdelningar eller lokala myndigheter. Detta uttryck inbegriper emellertid inte person som är skattskyldig i denna stat endast för inkomst från källa i denna stat eller för förmögenhet belägen där.”

Artikel 7

Artikel 7 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artikel 7

Inkomst av rörelse

1. Inkomst av rörelse, som företag i en avtalsslutande stat förvärvar, beskattas endast i denna stat, såvida inte företaget bedriver rörelse i den andra avtalsslutande staten från där beläget fast driftställe. Om företaget bedriver rörelse på nyss angivet sätt, får företags

inkomst som är hänförlig till det fasta driftstället beskattas i den andra staten i enlighet med bestämmelserna i punkt 2.

2. Vid tillämpningen av denna artikel och artikel 23, ska den inkomst som i vardera avtalsslutande staten är hänförlig till det fasta driftstället som avses i punkt 1 vara den inkomst som det kan antas att driftstället skulle ha förvärvat, särskilt med avseende på driftställets mellanhavanden med andra delar av företaget, om det hade varit ett fristående företag som bedrivit verksamhet av samma eller liknande slag under samma eller liknande villkor, med beaktande av de funktioner som utförts, tillgångar som har använts och risker som företaget har tagit genom det fasta driftstället och genom andra delar av företaget.

3. Om en avtalsslutande stat, i enlighet med punkt 2, justerar de inkomster som är hänförliga till ett fast driftställe för ett företag med hemvist i en av de avtalsslutande staterna, och därmed beskattar företaget för inkomster som har varit föremål för beskattning i den andra staten, ska denna andra avtalsslutande stat, i den utsträckning som är nödvändig för att undvika dubbelbeskattning avseende dessa inkomster, genomföra vederbörlig justering om den instämmer med den justering som gjorts av den förstnämnda staten. Om den andra avtalsslutande staten inte instämmer, ska de avtalsslutande staterna genom ömsesidig överenskommelse söka undanröja uppkommen dubbelbeskattning.

4. Om det i inkomst av rörelse ingår inkomst som behandlas särskilt i andra artiklar i detta avtal, berörs bestämmelserna i dessa artiklar inte av bestämmelserna i denna artikel.”

Artikel 8

Artikel 9 punkt 2 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”2. I fall då en avtalsslutande stat i inkomsten för ett företag i denna stat inräknar – och i överensstämmelse därmed beskattar – inkomst, för vilken ett företag i den andra avtalsslutande staten beskattats i denna andra stat, samt den sålunda inräknade inkomsten är sådan som skulle ha tillkommit företaget i den förstnämnda staten om de villkor som

avtalats mellan företagen hade varit sådana som skulle ha avtalats mellan av varandra oberoende företag, ska denna andra stat genomföra vederbörlig justering av det skattebelopp som påförts inkomsten där. Vid sådan justering iakttas övriga bestämmelser i detta avtal och de behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna ska vid behov överlägga med varandra.”

Artikel 9

I artikel 15 punkt 4 i avtalet utgår orden ”artikel 40” och ersätts med orden ”artikel 39”.

Artikel 10

1. I artikel 19 punkt 1 och 2 i avtalet utgår orden ”delstater eller”.

2. I artikel 19 punkt 3 i avtalet utgår orden ”delstater eller”.

3. Artikel 19 punkt 4 a) i avtalet utgår och ersätts av följande:

”a) (Upphävd)”

4. Sista meningen i artikel 19 punkt 4 i avtalet utgår.

Artikel 11

Punkterna aa)–dd) i artikel 23 punkt 1 b) omnumreras till 1)–4).

Artikel 12

Artiklarna 24–28 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artiklarna 24–28 (Upphävda)”

Artikel 13

Artiklarna 29 och 30 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artikel 29

Utbyte av upplysningar

1. De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna ska utbyta sådana upplysningar som kan antas vara relevanta vid tillämpningen av bestämmelserna i detta avtal eller för administration eller verkställighet av intern lagstiftning i fråga om skatter av varje slag och beskaffenhet som tas ut för de avtalsslutande staterna eller för deras politiska underavdelningar eller lokala myndigheter, om beskattningen enligt denna lagstiftning inte strider mot avtalet. Utbytet av upplysningar begränsas inte av artiklarna 1 och 2.

2. Upplysningar som en avtalsslutande stat tagit emot enligt punkt 1 ska behandlas som hemliga på samma sätt som upplysningar som erhållits enligt den interna lagstiftningen i denna stat och får yppas endast för personer eller myndigheter (däri inbegripet domstolar och förvaltningsorgan) som fastställer, uppbär eller driver in de skatter som åsyftas i punkt 1 eller handlägger åtal eller överklagande i fråga om dessa skatter eller som utövar tillsyn över nämnda verksamheter. Dessa personer eller myndigheter får använda upplysningarna endast för sådana ändamål. De får yppa upplysningarna vid offentlig rättegång eller i domstolsavgöranden. Utan hinder av detta får upplysningar som en avtalsslutande stat mottagit användas för andra ändamål när sådana upplysningar får användas för sådana

andra ändamål enligt lagstiftningen i båda staterna och den behöriga myndigheten i den stat som lämnar upplysningarna ger tillstånd för sådan användning.

3. Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 medför inte skyldighet för en avtalsslutande stat att:

a) vidta förvaltningsåtgärder som avviker från lagstiftning och administrativ praxis i denna avtalsslutande stat eller i den andra avtalsslutande staten,

b) lämna upplysningar som inte är tillgängliga enligt lagstiftning eller sedvanlig administrativ praxis i denna avtalsslutande stat eller i den andra avtalsslutande staten,

c) lämna upplysningar som skulle röja affärshemlighet, industri-, handels- eller yrkeshemlighet eller i näringsverksamhet nyttjat förfaringssätt eller upplysningar, vilkas överlämnande skulle strida mot allmänna hänsyn (*ordre public*).

4. Då en avtalsslutande stat begär upplysningar enligt denna artikel ska den andra avtalsslutande staten använda de medel som denna stat förfogar över för att inhämta de begärda upplysningarna, även om denna andra stat inte har behov av upplysningarna för sina egna beskattningsändamål. Förpliktelsen i föregående mening begränsas av bestämmelserna i punkt 3, men detta medför inte en rätt för en avtalsslutande stat att vägra lämna upplysningar uteslutande därför att denna stat inte har något eget intresse av sådana upplysningar.

5. Bestämmelserna i punkt 3 medför inte rätt för en avtalsslutande stat att vägra att lämna upplysningar uteslutande därför att upplysningarna innehas av en bank, annan finansiell institution, ombud, representant eller förvaltare eller därför att upplysningarna gäller äganderätt i en person.

Artikel 30

Bistånd vid indrivning av skatter

1. De avtalsslutande staterna ska bistå varandra vid indrivning av skattefordringar. Sådant bistånd begränsas inte av artiklarna 1 och 2. De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna får träffa överenskommelse om den närmare tillämpningen av denna artikel.

2. Med uttrycket "skattefordran" förstås i denna artikel en fordran på ett belopp avseende skatter av varje slag och beskaffenhet som tas ut för de avtalsslutande staterna, deras politiska underavdelningar eller lokala myndigheter, i den mån beskattningen inte strider mot detta avtal eller mot något annat instrument till vilket de avtalsslutande staterna är parter, samt ränta, administrativa straffavgifter och kostnader för indrivning eller säkringsåtgärd som hänför sig till sådant belopp.

3. När en skattefordran i en avtalsslutande stat är verkställbar enligt denna stats lagstiftning och fordran ska betalas av en person som enligt lagstiftningen i denna stat saknar rätt att vid denna tidpunkt förhindra dess indrivning, ska denna skattefordran, på begäran av den behöriga myndigheten i denna stat, erkännas för indrivning av den behöriga myndigheten i den andra avtalsslutande staten. Denna skattefordran ska drivas in av den andra staten enligt bestämmelserna i denna stats lagstiftning om verkställighet och indrivning som om fordran vore en av dess egna skattefordringar.

4. När en skattefordran i en avtalsslutande stat enligt dess lagstiftning kan bli föremål för säkringsåtgärder i syfte att säkerställa indrivningen ska denna skattefordran, på begäran av den behöriga myndigheten i denna stat, erkännas för vidtagande av säkringsåtgärder av den behöriga myndigheten i den andra avtalsslutande staten. Den andra staten ska vidta säkringsåtgärder avseende denna skattefordran enligt bestämmelserna i dess lagstiftning som om denna vore en av dess egna skattefordringar. Detta gäller även om skattefordringen vid tidpunkten då sådana åtgärder vidtas inte är verkställbar i den förstnämnda staten eller ska betalas av en person som har rätt att förhindra dess indrivning.

5. Utan hinder av bestämmelserna i punkterna 3 och 4 ska en skattefordran som erkänts av en avtalsslutande stat enligt punkt 3 eller 4, i denna stat inte omfattas av tidsfrister eller ges någon förmånsrätt som gäller för en skattefordran enligt lagstiftningen i denna stat på

grund av fordringens art. En skattefordran som erkänts av en avtalsslutande stat enligt punkt 3 eller 4 ska inte heller ges förmånsrätt som gäller för denna skattefordran enligt lagstiftningen i den andra avtalsslutande staten.

6. Förfaranden som rör förekomsten, giltigheten eller den beloppsmässiga omfattningen av en skattefordran i en avtalsslutande stat ska inte anhängiggöras vid domstolar eller administrativa myndigheter i den andra avtalsslutande staten.

7. Om, efter det att en begäran gjorts av en avtalsslutande stat enligt punkt 3 eller 4 men innan den andra avtalsslutande staten drivit in och överfört skattefordran till den förstnämnda staten, den skattefordran det gäller upphör att vara

a) i fall som avses i punkt 3, en skattefordran i den förstnämnda staten som är verkställbar enligt denna stats lagstiftning och som gäldenären enligt lagstiftningen i denna stat saknar rätt att vid denna tidpunkt förhindra indrivningen av, eller

b) i fall som avses i punkt 4, en skattefordran i den förstnämnda staten som enligt dess lagstiftning kan bli föremål för säkringsåtgärder i syfte att säkerställa indrivningen, ska den behöriga myndigheten i den förstnämnda staten utan dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i den andra staten om detta och i enlighet med vad den andra staten bestämmer ska den förstnämnda staten antingen vilandeförklara eller återkalla sin begäran.

8. Bestämmelserna i denna artikel medför inte skyldighet för en avtalsslutande stat att:

a) vidta förvaltningsåtgärder som avviker från lagstiftning och administrativ praxis i denna avtalsslutande stat eller i den andra avtalsslutande staten,

b) vidta åtgärder som skulle strida mot allmänna hänsyn (*ordre public*),

c) lämna bistånd om den andra avtalsslutande staten inte vidtagit alla rimliga åtgärder för indrivning eller säkringsåtgärder som står till dess förfogande enligt dess lagstiftning eller administrativa praxis,

d) lämna bistånd i fall där den administrativa bördan för denna stat uppenbart inte står i proportion till den nytta som står att vinna för den andra avtalsslutande staten.”

Artikel 14

Artiklarna 31–37 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artiklarna 31–37 (Upphävda)”

Artikel 15

Artikel 38 punkt 1 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”1. Medborgare i en avtalsslutande stat ska inte i den andra avtalsslutande staten bli föremål för beskattning eller därmed sammanhängande krav som är av annat slag eller mer tyngande än den beskattning och därmed sammanhängande krav som medborgare i denna andra stat under samma förhållanden, särskilt såvitt avser hemvist, är eller kan bli underkastade. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 1 tillämpas denna bestämmelse även på personer som inte har hemvist i en avtalsslutande stat eller i båda avtalsslutande staterna.”

Artikel 16

1. Artikel 39 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artikel 39

Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse

1. Om en person anser att en eller båda avtalsslutande staterna vidtagit åtgärder som för honom medför eller kommer att medföra beskattning som strider mot bestämmelserna i detta avtal, kan han, utan att det påverkar hans rätt att använda sig av de rättsmedel som finns i dessa staters interna rättsordningar, lägga fram saken för den behöriga myndigheten i den avtalsslutande stat där han har hemvist eller, om fråga är om tillämpning av artikel 38 punkt 1, i den avtalsslutande stat där han är medborgare. Saken ska läggas fram inom tre år från den tidpunkt då personen i fråga fick vetskap om den åtgärd som givit upphov till beskattning som strider mot bestämmelserna i avtalet.

2. Om den behöriga myndigheten finner invändningen grundad men inte själv kan få till stånd en tillfredsställande lösning, ska myndigheten söka lösa frågan genom ömsesidig överenskommelse med den behöriga myndigheten i den andra avtalsslutande staten i syfte att undvika beskattning som strider mot avtalet. Överenskommelse som träffats ska genomföras utan hinder av tidsgränser i de avtalsslutande staternas interna lagstiftning.

3. De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna ska genom ömsesidig överenskommelse söka avgöra svårigheter eller tvivelsmål som uppkommer i fråga om tolkningen eller tillämpningen av avtalet. De kan även överlägga i syfte att undanröja dubbelbeskattning i fall som inte omfattas av detta avtal.

4. De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna kan träda i direkt förbindelse med varandra i syfte att träffa överenskommelse i de fall som angivits i föregående punkter.”

2. Artiklarna 40 och 41 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Artiklarna 40 och 41 (Upphävda)”

Artikel 17

1. Artikel 43 punkt 1 a) i avtalet utgår och ersätts av följande:

”a) de avtalsslutande staterna i fråga om inkomst eller förmögenhet eller delar därav tillämpar sinsemellan olika bestämmelser i avtalet och konsekvensen av denna olika tillämpning blir att inkomsten eller förmögenhetstillgången blir föremål för dubbelbeskattning, icke-beskattning eller lägre beskattning och – när det gäller dubbelbeskattning – frågan inte kan lösas genom förfarande enligt artikel 39, eller”

2. Artikel 43 punkt 2 b) i avtalet utgår och ersätts av följande:

”b) att det hindrar en avtalsslutande stat att tillämpa lagstiftning avseende delägare i utländska juridiska personer som är föremål för låg beskattning.”

3. Artikel 43 punkt 2 c) i avtalet utgår.

4. Den sista meningen i artikel 43 punkt 2 i avtalet utgår och ersätts av följande:

”Om bestämmelserna i föregående mening föranleder dubbelbeskattning ska de behöriga myndigheterna överlägga enligt bestämmelserna i artikel 39 punkt 3 om att undvika dubbelbeskattning.”

5. Följande nya punkt 4 infogas efter punkt 3 i artikel 43 i avtalet:

”4. Utan hinder av övriga bestämmelser i detta avtal ska en förmån enligt avtalet inte ges i fråga om en inkomst eller en förmögenhetstillgång, om det med hänsyn till alla relevanta fakta och omständigheter rimligen kan antas att ett av de huvudsakliga syftena med det arrangemang eller den transaktion som direkt eller indirekt resulterade i förmånen var att få förmånen, såvida det inte fastställs att det under omständigheterna är förenligt med de relevanta bestämmelsernas ändamål och syfte att förmånen ges.”

Artikel 18

Följande nya artikel ska infogas efter artikel 45 i avtalet:

”Artikel 45a
Protokoll

Det bifogade protokollet ska utgöra en integrerande del av avtalet.”

Artikel 19

1. Artikel 47 punkt b) i avtalet utgår.
2. Punkt c) i artikel 47 omnumreras till punkt b).

Artikel 20

Följande nya protokoll ska fogas till avtalet:

”Protokoll
till avtalet mellan
Förbundsrepubliken Tyskland
och
Konungariket Sverige
för undvikande av dubbelbeskattning
beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet samt förhindrande av skatteflykt
och skatteundandragande

Förbundsrepubliken Tyskland och Konungariket Sverige har kommit överens om följande bestämmelser, vilka ska utgöra en integrerande del av avtalet:

1. Avseende tillämpningen av avtalet

I fråga om Förbundsrepubliken Tyskland förtydligas att uttrycket ”avtalsslutande stat” omfattar de tyska delstaterna (”Länder”) enligt tysk grundlag.

2. Avseende artikel 1 punkt 2 och artikel 10

Om utdelning som upp bärs av eller via en person eller ett arrangemang som är föremål för delägarbeskattning enligt skattelagstiftningen i en avtalsslutande stat, anses förvärvat av en person med hemvist i den staten, ska artikel 10 tillämpas som om personen med hemvist erhö ll utdelningen direkt.”

Artikel 21

Bilagan till avtalet utgår.

Artikel 22

1. Detta ändringsprotokoll ska ratificeras och ratifikationsinstrumenten ska utväxlas så snart som möjligt.

2. Detta ändringsprotokoll träder i kraft den trettionde dagen efter det att ratifikationsinstrumenten har utväxlats. Avtalet såsom ändrat av detta ändringsprotokoll ska därefter tillämpas:

a) i fråga om källskatter, på belopp som betalas eller tillgodoförs den 1 januari det kalenderår som följer närmast efter den dag då detta ändringsprotokoll träder i kraft eller senare,

b) i fråga om andra skatter på inkomst och skatter på förmögenhet, på skatt som påförs för beskattningsperiod som börjar den 1 januari det kalenderår som följer närmast efter den dag då detta ändringsprotokoll träder i kraft eller senare,

c) i fråga om arvskatt, på kvarlåtenskap efter person som avlider den 1 januari det kalenderår som följer närmast efter den dag då detta ändringsprotokoll träder i kraft eller senare,

d) i fråga om gåvoskatt, på gåva som sker den 1 januari det kalenderår som följer närmast efter den dag då detta ändringsprotokoll träder i kraft eller senare.

3. Utan hinder av bestämmelserna i punkt 2, ska bestämmelserna i artiklarna 29 och 30 i avtalet, såsom ändrade av artikel 13 i detta ändringsprotokoll, tillämpas från och med den dag då ändringsprotokollet träder i kraft, oavsett vilken beskattningsperiod som frågan eller beskattningsanspråket hänför sig till.

Som skedde i Stockholm den 18 januari 2023 i två exemplar på tyska och svenska språken, vilka båda texter äger lika vitsord.

För Förbundsrepubliken Tyskland
Dr. Joachim Bertele

För Konungariket Sverige
Carolina Lindholm